

Oponentský posudek bakalářské práce

Tereza Sborníková: Renesanční malované epitafy v Čechách

Trochu jsem se obával, že takto široce pojaté téma je v rámci bakalářské práce nevládnutelné. Moje obavy však autorka práce rozptýlila. V úvodní kapitole podává přehled bádání. Zde projevuje velmi dobrou a kritickou znalost literatury věnované epitafům. Možná, že mohla ještě připomenout práci Zikmunda Wintra (na. Zlatá doba měst českých), který zmiňuje epitafy v kontextu městské kultury 16. století. Velmi se mi líbila kapitola Pohled novověkého člověka na smrt. T. Sborníková v ní na podkladě literatury postihla podstatné rysy dobového vztahu ke smrti. V literatuře k této kapitole postrádám článek Jana Chlípce o pozdně gotických náhrobcích.

Vysoce hodnotím kapitolu Renesanční malované epitafy v Čechách. Autorka práce se dobře orientuje v konfesních otázkách. Také uměleckohistorický popis epitafů je na dobré odborné úrovni.

Poznámky:

s. 13 – Smrt představovala pro člověka věčícího konec pozemské existence, nikoliv existence obecně

s. 15 – Kšaft měli za povinnost učinit kdykoliv i poutníci do svaté země či vojáci

s. 19 – četná byla také zobrazení nebožtíků na katafalku se svícemi. Pohřby významných šlechticů, jako například Petra Voka z Rožmberka byly doprovázeny ceremoniemi spojených s oslavou a koncem rodu (pád jezdce v kostele, rozlomení erbu

s. 27 – pojem gregoriánská nauka je nepřesný, jde o výrok připisovaný papeži Řehoři Velikému. Řehoř nemluví o umění jako o Bibli chudých, ale hovoří o didaktické funkci umění: *Pictura est laicorum skriptura*

-obrat „freska pardubického zámku“ je neohrabaný, jde nástěnnou malbu v sále pardubického zámku

- Mezi luterské svátosti nepatřila zpověď ani svatba. Problémem na Žerotínském epitafu je právě zobrazení individuální ušní zpovědi, kterou luteráni odmítali

Jedinou výtku, kterou k práci mohu vznést jsou časté překlepy (viz např. s 25)

Bakalářskou práci velmi vřele doporučuji k obhájení.

V Praze, dne 20. 8. 2009

Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, PhD.

